

gaas, afhænger af, hvad Prisstigningen skyldes. Hvis Prisstigningen væsentlig skyldes Spekulationsmomenter, Tilbageholdelsen af Varer i Spekulationsøjemed, vil jeg tro, at en voldsom Fremgangsmaade, Maksimalpriser og Fremtvingen af Varerne paa Markedet — thi den vil sikkert være en nødvendig Følge af Maksimalprisers Fastsættelse —, vil kunne raade Bod derpaa.

Ogsaa ved store Tilførsler kunde naturligtvis en saadan spekulationsmæssig Tilbageholdelse af Varer imødegaaes, men derom — det har været fremdraget fra nogle Sider — vil jeg sige, at det maatte være Tilførsler af en overordentlig Størrelse, hvis de skulde kunne faa virkelig Indflydelse paa Vareprisen. Det er jo uhyre Kvantiteter af Brødkorn, som gaar ind i den danske Befolknings Forbrug, og hvis Staten ved Tilførsler her skulde kunne regulere Priserne, vilde det omtrent være det samme som, at Staten maatte tage hele Kornhandelen her i Landet i sin Haand og derved ogsaa Ansvar for, at Kornet overhovedet var til Stede i Landet. Med de Organer, som staar til den nuværende Stats Raadighed, vilde det være en meget vanskelig Sag, og den burde vel neppe iværksættes, medmindre den yderste Nødvendighed derfor forelaa. Skønt det kun er en lille Reservebeholdning, der er tilvejebragt ved Statens Indkøb, er det ikke ringe Kapitaler, Staten har anbragt heri. Hvis Tilførslerne skulde tænkes i den Stil, at de skulde kunne afgøre Prisen herhjemme, vilde der blive Tale om Omsætningsmidler af et helt andet Omfang. Idet jeg siger dette, vil jeg dog betone, at jeg ingenlunde stiller mig afvisende overfor den Tanke, at Staten ogsaa ved fortsatte Tilførsler skulde kunne yde sin Bistand til Korn- og Brødspørgsmaalets gode Løsning. Ved en Meddelelse, Indenrigsministeriet har udsendt, er det udtalt, at hvis Kommuner ønskede Korn af den Beholdning, der er indkøbt af Staten, vilde Ministeriet være villigt til at gaa ind derpaa, saafremt det private Initiativ ikke var i Stand til fyldestgørende at røgte Kornforsyningen. Da modsatte Meddelelser har været fremme, vil jeg imidlertid sige, at der endnu ikke til Indenrigsministeriet er indkommet nogen Opfordring fra nogen Kommune om saadanne Indkøb.

Medens jeg altsaa, hvis Prisstigningen skyldes Spekulationsmomenter, tror, at meget drastiske Forholdsregler vil kunne baade forsvares og frugte, er jeg mere i Tvivl om, hvilken Indflydelse disse Forholdsregler vil have, hvis Prisstigningen

skyldes saadanne Forhold som f. Eks. midlertidig Lukning af fremmede Markeder eller Indskrænkning af Tilførselen af denne eller hin Vare, og hvis det er det Prisorhold, som skyldes Indflydelse fra den ene Varegruppe paa den anden. Hvis det f. Eks. er Tilførselen af og Prisen paa Foderstoffer, som indvirker paa Prisen paa Korn, er jeg i Tvivl om, hvorvidt Staten med Held vil kunne gaa til en saadan Forholdsregel som Fastsættelse af Maksimalpris. Og det vilde ikke være heldigt at gennemføre en Maksimalpris, som ikke virkede, en Maksimalpris, som blev sat paa Papiret, men faktisk ikke blev anvendt, en Maksimalpris, som blev omgaaet eller virkede hemmende enten paa Landets Tilførsel, som er af største Vigtighed, eller overhovedet paa Omsætningen indenfor Landets Grænser. Det er derfor, at jeg, og jeg tænker, det ogsaa har været bestemmende for Flerpartiet i Kommissionen, har skudt Spørgsmaalet om Maksimalpriser ud. Det er derfor, man har villet prøve, om man ikke ved andre Midler kunde naa det samme Maal. Et af disse Midler var Udstedelsen af et Fodringsforbud, hvorom man enedes med alle Landborepræsentanter, altsaa ogsaa med den Gruppe af Landmænd, der i Princippet anbefalede en Maksimalpris, men som i øvrigt lod mig forstaa, at de ikke vilde modsætte sig, at man først forsøgte de lempeligere Fremgangsmaader, før man gik over til de mere drastiske.

Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) nævnede, at der i de sidste Dage var foregaaet en Stigning i Hvedepriserne og delvis ogsaa i Rugpriserne. Det er rigtigt. Siden Krigens Begyndelse har jeg ladet Priserne paa Korn følge statistisk Dag paa Dag for stadig at have et Overblik over, hvad der foregik, og det er rigtigt, at medens Priserne paa Hvede her i København holdt sig omtrent uforandrede i hele September og lige indtil Midten af Oktober Maaned, skete der omtrent den 15. Oktober en pludselig Stigning, ikke meget omfattende, men dog paa dette vigtige Omraade ikke helt ubetydelig. Det er af kyndige Mænd sagt mig, at denne Stigning ikke er let forklarlig, at den ikke i og for sig kan forklares eller berettiges ved Prisstigningen paa fremmede Markeder eller ved den Beholdningsmasse af Korn, som fandtes her i Byen. Den staar for disse kyndige Mænd, med hvem jeg har talt, som noget ret besynderligt, og nogle af dem har sagt til mig, at de ikke kunde forblive helt fremmede for den Tanke, at